

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.270 van 4 februari 2014
in de zaak A. 211.327/XIV-35.421**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marie-Claire Frère
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Terkamerenlaan 62
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 januari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 115.540 van 12 december 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 januari 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar enig middel aanvoert,
antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.4 van het bestreden arrest
wel degelijk op de nota die zij ter terechtzitting heeft neergelegd. De Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen is echter van oordeel dat hij over voldoende essentiële

elementen beschikt om over de grond van het beroep te kunnen oordelen en dat “ten overvloede” kan worden vastgesteld dat het feit dat verzoeksters echtgenoot zo lang zou gewacht hebben om haar in te lichten over zijn betrokkenheid bij een grondconflict dienvolgens de ernst en de geloofwaardigheid van die feiten relativeert. Hieruit blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekster neergelegde nota wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken. De beoordeling of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die betekenen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen, is een feitenkwestie die tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort. Het feit dat in het bestreden arrest vermeld wordt dat die vaststellingen “ten overvloede” worden gemaakt, doet geen afbreuk aan het feit dat daarmee voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen doch wijst er enkel op dat de overige vaststellingen op zich reeds voldoende draagkrachtig zijn om het bestreden arrest te schragen. De kritiek van verzoekster dat haar echtgenoot reeds tijdens zijn eerste verhoor melding maakte van zijn eigen problemen doet evenmin afbreuk aan de hoger vermelde vaststelling. Verzoekster heeft zelf in de nota die zij ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft neergelegd, verwezen naar de asielprocedure van haar echtgenoot en vermeldt dat zij slechts de week voordien op de hoogte gebracht werd van zijn problemen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door rekening te houden met de elementen die verzoekster zelf heeft aangebracht, “ultra petita” zou hebben gehandeld. Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier februari tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams